

M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
Hírlap-Könyvtár
Névszámlapja

1918. szept. 22. 77. sz.

9. Szám.

lyes értelme, mert a
 kekek, az olyan kére-
 szülékhez, gyámokhoz,
 gyermeknek effélébe
 számíthatnál sikerre,
 zólné kérelmedet. —
 t most sem találtam
 y mentegetni kellene;
 azt felelem: a rossz
 n; ha rossz a tollad,
 bikat; mert csak akad
Dukesz Anna és Ist-
 t irom; magán czé-
 ára nincs érkezősem.
 mnak megteszek, azt
 s és gondoltjátok csak
 nnyi ezer kis olvasóm
 a, hogy névnapi, szü-
 versecskéket küldjek
 e. Hogyan jutottál a
 arra az eredményre,
 tsz? Hisz ebből egy
Götz Irén. Megta-
 szám följegyzése nél-
 aló szép szándékokat
 intetében még bizony
 kot kitarthatóan meg is
 képecskén megjelölt
 vettem. — **Kr. Jan-**
 és kedves bejelentést
 mel olvasná, de az az
 hogy nincs itthon.
 az még kérdéses. De
 Én irom és szerkesz-
 t pedig a *kiadó-hiva-*
 nak ez tudna felelni;
 szokott felelni. Elég
 ezredmagaddal vagy
 — **Robitsek Anna.**
 közlöm. Mert mire
 said közül egyik-má-
 ned teljesítésére, ak-
 ér a felvidéken való
 ehát nem érnének ott
 ellett volna bele fog-
 indig örömmel fogad-
 ontlátásig pedig szív-
 a jövő számban.

KIS NAP

— MIT KERES ITT AZ URFI? (Lásd a 149. lapon.)

V.
 p javára: *Fényes*
 y Márta, Magda és
 jövedelmeké) 1 frt

yes adakozókon!
F. b.

Szerkeszti Forgó bácsi.

euum-épület.
 Budapest.

LV. köt. 10. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1918. szeptember 4-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

AZ ARANY-BÁNYA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

SZAPORÁN és szorgalmasan aprózta Kálmán a fát, mégis jó ideig eltartott, míg végre elkészült a munkájával.

— No, ez mára elég, mondá. Most már indulhatunk.

— Megjárhatjuk még délig? kérdé Dezső.

— Bőven.

Megindultak, senki sem kérdezte tőlük, hoyá. A mama a leányokkal a házban volt elfoglalva; Jenőcske és Bözsike az udvaron játszogattak ugyan, de velők a két nagy fiu szóba sem állt.

A poros országuton gyalogoltak, jó ideig szóltanul. Az uttól nem messze erős zuhogással folyt magas sziklák közt, fenyves erdők tövében a nagy és sebes hegyi folyó; ez mégis magára vonta a Dezső figyelmét.

— Nem megyünk oda a víz felé? kérdé.

— Nem, itt jobbra elkanyarodunk.

— Szeretném megnézni... azaz... ugye, ez az a folyó; amelytől a bácsi eltiltott?

— Az... No, azért egyszer majd el sétálunk oda is; abba még nem fulsz bele, ha messziről nézed. De most nem tölthetjük vele az időt.

Ezt Dezső is belátta; azt pedig, úgy látszik, nem találta föltűnőnek, hogy a Kálmán beszéde nem nagyon egyezik az apja tilalmával. — Csakhamar visszatértek a gondolatai a kirándulás céljához.

— Messze van még a bánya bejárása?

— Negyedóra alatt ott vagyunk.

— És... te jól ismered a járást?

— A bejárást ismerem, meg ott lent is a bánya elejét. De az egész bányát még az öreg bányászok sem ismerik mindnyájan

egészen. Több száz esztendő óta mivelik már ezt a bányát, mértföldekre terjednek keresztül-kasul a tárnák, folyosók, üregek a föld alatt, könnyen el is lehet tévedni.

— Jaj te, akkor hát mégis bajos...

— Ne félj semmit! Hiszen Bénivel megyünk, ő nagyon ügyes ficzkó, jobban ismeri a bánya minden zugát még az igazgató mérnöknel is. Mindig vele járok.

— És atyád tudja?

— Hm! Nem igen... nem is volna jó, ha tudná.

— De nagyon érdekes, ugye, azért járogatsz le?

— Érdekes? No... hiszen nem mondom, hogy nem az; de biz azért nem fáradnék le sokszor.

— Hát miért?

— Mert... mert szeretnék egy kis pénzre szert tenni. Nagyon rám férne.

Dezső szinte száj tátva bámult rá Kálmánra.

— Nem értem. Pénzre akarsz ott szert tenni? Hogyan?

— Majd egyszer valamikor talán megmagyarázom.

Dezső mindjárt szerette volna tudni, de nem kérdezősködhetett tovább, mert a hátuk mögött kiáltás hangzott:

— Kálmán urfi! Kálmán urfi, álljon meg!

Egy paraszt suhancz futott utánok.

— Mit akarsz, Jankó? kiáltott rá Kálmán bosszusan.

— Az édes atyja... a doktor ur küldött, hogy keressenem föl az urfit és mondjam meg, hogy rögtön siessen hozzá; a keleti aknánál várja. De hogy nagyon siessen ám!

Kálmán elvörösödött haragjában.

— Ez már boszantó! Éppen mikor olyan jól elrendeztem mindent! Mind hiába, mennem kell, ha vár.

— Mehetek én is veled? kérde Dezső.

— Kár volna fáradnod. Bizonyosan szük-sége van rám az apámnak, hogy valami megbízásban járjak el. Ez sokszor megesik, mikor nem mehet el egyik-másik beteghez. No, hát ma kárba vészett a készülődésünk. Majd holnap!

Ezzel sarkon fordult és Jankóval együtt sietve távozott.

Dezső egymaga állt ott az idegen tájon, éppenséggel nem vidám hangulatban.

— Ez már csakugyan nagyon boszantó! dörmögte magában. Félóra mulva már lent lehettem volna a bányában... Itt valahol kellett volna találkozunk azzal a Bénivel... vagy hogy is hívják. Most már mi haszna, ha találkozom is vele?... Ni, az talán éppen ő.

Szemközt egy szálas suhancz tünt elő, félig-meddig bányász-öltözékben. Fürkészőleg nézte Dezsőt, amint egymás közelébe értek; aztán bátor bizalmassággal szólította meg:

— Maga az az urficska, ugy-e, aki tegnap Budapestről érkezett?

— Budapestről jöttem, az igaz. Hát te ki vagy?

— Béni, szolgálatjára.

— A Béni? Az a fiu, akit Kálmán említett?

— Meghiszem, hogy említett, felelé Béni nevetve. Régi jó barátok vagyunk, van sok közös titkunk is. Ugy gondolom, Kálmán urfi ma azért kéretett ide, hogy levezessem őt és a vendégét a bányába.

— Persze hogy azért. De hát ma már semmi sem lehet belőle, Kálmánt elhivatta az apja. Ez szörnyen boszantó!

Béni nagyot nevetett.

— De nagy baj! Mért kellene Kálmán urfira várjunk? Lemehetünk mi ketten is.

— Igazán? Az pompás volna! Még jobb szeretném, ha Kálmán nélkül járhatnám meg. Levezetsz most mindjárt?

— Hm! Az nem olyan könnyű dolog. Kálmán urfival... az más... Csiklandós dolog ám ez! Ha meglát valamelyik fölügyelő, úgy elpáhol, mint a kétfenekű dobót. Nem szeretik ám, ha az ilyen urfi féle ott botorkál.

— Hiszen most mondtad, hogy lemehetünk mi ketten is.

— Mondtam, mondtam és most is mondom. De nem csak addig van ám az! Az urfinak nem igen eshetik baja, de én verést kaphatok, még be is csukhatnak, ha rajta kapnak. Hát biz ezt csak úgy az urfi szép szemeért nem vállalom. Van-e az urfinak pénze?

— Van hát. Van két szép ezüst forintosom, apácskától kaptam a vakációra.

— Hiszem is, nem is, amig meg nem mutatja.

Ejnye, ez ugyan hitetlen ficzkó! Még kétségbe vonja, hogy ilyen városi diáknak két ezüst forintos legyen. Dezső tehát előhuzta erszénykáját, mely laposnak eléggé lapos volt ugyan, de a két darab fényes ezüst forintos mégis csak kikerült belőle.

— Látod, itt van. Most már hiszed? kérde nem csekély büszkeséggel.

Béni nagy nyugalommal oda nyult és kezébe vette a két pénzdarabot.

— Csakugyan, két szép forintos, mondá. Most már hiszem.

És ismét nagy nyugalommal — zsebébe dugta a pénzt.

— Mit csinálsz? kiáltá Dezső ijedten. Nem adtam neked . . . Add vissza!

— A mi pénzt én egyszer zsebre dugtam, azt soha sem adom többé vissza, felelt Béni gunyos vigyorgással. — Ez már különben is az enyém, mert megegyeztünk, hogy levezetem az urfit a bányába.

— De csak nem gondolod, hogy ezért oda adom nekem az egész pénzemet?! Az nem járja!

— Ha az urfinak ennyi az egész pénze, arról nem tehetek. Ez még igazában nem is elég a szolgálatért, amelyet tőlem kívánnak; de hát a Kálmán urfi kedvéért megteszem. Ide rendelt, el is jöttem; ha tetszik, levezetem az urfit a bányába. Ha nem tetszik, azt sem bánom, de ingyen nem fáradok. Hát ez a hitvány két kis pénz az enyém. Ha pedig vissza akarja venni, — no, hát próbálja meg!

És Béni fölgyűrte a kabátja ujját, mint aki kész a birkozásra.

Dezsőnek esze ágába sem jutott, hogy birokra keljen a sokkal nagyobb és erősebb ficzkóval; de néhány pillanatig ugyan csak meg volt akadva, hogy mitevő legyen. A pénze oda van, az már bizonyos; engedje, hogy teljesen kárba vesszen? Ez a Béni arcátlan gonosz egy ficzkó, az kétségtelen; de végre is, ha már így van a dolog, nem lehetne-e jóra fordítani? Hiszen igaza van Béninek, hogy Kálmán nélkül is lemehetnek a bányába. Ez tulajdonképen még jobban is volna így. Megmutatná Kálmánnak, hogy nélküle is boldogul.

— Nincs is rá szükségem, hogy Kálmán őrizgessen, mint valami kis babát, gondolá. Elég legény vagyok én már a talpamon.

Miután néhány pillanat alatt mindezt végig gondolta, így szólt:

— Jól van no, hát neked adom azt a pénzt, de előbb meg kell alkudnunk.

— Mi fölött?

— Hogy legalább is háromszor levezetsz a bányába.

— Ha csak ez a kívánsága, azt megtehetem. No, hát induljunk szaporán.

Megindultak s rövid idő alatt nagy deszka-bódéhoz értek. Bementek s Dezső egy kuthoz hasonló mélység fölött függő nagy kosár félét pillantott meg.

— Szálljon be a kosárba, szólt Béni. Itt fogunk leereszkedni, így leggyorsabban jutunk le. Ne féljen semmit, tudok én a kötéllel bánni.

Dezső beült a kosárba Béni mellé. Kissé megdobbant a szive, amint eszébe jutott, hogy a kosár alatt roppant mélység tátong és ha lezuhannak . . . De nem akart félelmet mutatni, csak a szemét hunyta be. Aztán érezte, hogy a kosár gyorsan ereszkedik lefelé. Kinyitotta a szemét, de ugyan hiába tette, — korom-sötétségben voltak, még Bénit sem látta.

Jó ideig tartott az ereszkedés. Végre nagyot ütődött a kosár fenekére.

— Lent vagyunk, szólt Béni.

Itt is teljes sötétség uralkodott, de Béni egy kis lámpást vett elő a zsebéből és meggyújtotta. Ennek a világánál sem sokat lehetett látni. Szűk, alacsony folyósóban voltak s ebben indultak odább. A folyósó helyenként oly alacsonyra vált, hogy csak meghajolva lehetett benne járni; majd ismét nagy barlanggá tágult; mindeütt forró, fojtó volt a levegő. Dezső azonban nem törődött vele, csak nézte, leste, hol láthatná már a bánya arany kincsét.

E helyett azonban egyszerre csak egészen mást láttak meg. A folyósó óriási csarnokba torkolt s amint ide kiértek, Béni megszeppenve szólt:

— Ohó, rossz helyre jutottunk. Itt dolgoznak. Meglátják.

— Hát aztán? Annál jobb. Hiszen azt akarom látni, hogyan ássák az aranyat.

HAJNAL A MEZŐN. (Lásd a 150. lapon.)

— No, ha látni akarja, csak menjen előre.

Ment is Dezső. Még jóformán észre sem vette, hogy Béni egészen elmaradt tőle,

már szemközt találta magát egy természetes bányászszal.

— Mit keres itt az urfi? kérde a bányász komolyan, de nem éppen barátságtalanul.

Hogy került ide? Alkalmasint az a semmi-házi Béni csalta ide. (Lásd a képet a czim-lapon.)

— Nem csalt ide, magam akartam, felelt Dezső elszántan. Miért mondja azért semmiházinak?

— Mert ő jól tudja, hogy idegennek itt nem szabad botorkálni. No, én éppen fölme-gyek, hát most mindjárt szépen visszatér velem.

— De én szeretnék...

— Nem lehet, urficskám, szolt a bányász határozott, de szelid hangon. Én jól tudom, kiesoda az urfi, nagyon sajnálnám, ha a mi jó doktorunk kis vendége bajba keverednék. Hát csak annyit mondok, ne pajtáskodjék azzal a Bénivel... Bizony Kálmán urfi is jól tenné, ha más pajtást keresne. A jó doktor ur holtra busulná magát, ha tudná, hogy ezek ketten mit miv lnek. Emlékezzék meg róla, én mondom ezt, Tarsoly Dávid, a ki tudja, mit beszél.

Ez alatt a kosárhoz értek s néhány percz mulva Dezső már újra fönt velt a föld színén, a ragyogó fényes napvilágon.

(Folytatása következik.)

HAJNAL A MEZŐN.

(Képpel a 149. lapon.)

ELTÜNTEK a csillagok,
Oszlik a sötétség,
Hajnalpirra ébredsz
A hímes mezőség.

Csodás zsongás rezg, miként
Ha harangoznának,
Mindeneknek ébresztő
Büvös jelt adnának.

Korán kelő kis leány
A mezőn jár s hallja,
Friss virágot szed s magát
Oly boldognak vallja!

»Tudom én, mi ez a hang!
Tündéréket látok,
Nagy buzgóan kongatják
A harangvirágot.

Ébredjen fü, fa, virág!
Friss bimbócska nyíljon!
Méh, bogárka zümmögjön,
Kis madár daloljon!

Ujra itt a fényes nap,
Amely mindent éltet,
Örvendjetez mind, akik
E szép földön éltek!«

RÓKA KOMA ÉS A LIBÁK.

— Állatmese. —

(Képekkel a 152. és 153. lapokon.)

HATAN valának együtt liba néniek, éppen fél tuczat. Kint legeltek a mezőn és persze gáogtak jó kedvökben rettenetesen. Nem messze két juhász kutya őrizte a birkanyáját. Egyikök boszusan dörmögte;

— Szörnyőség! Ezek az ostoba libák mily förtelmesen gáognak!

A libák sértődve sétáltak odább.

— Látszik, hogy ellenségünk! Goromba legények ezek a kuttyák!

Sűrű bozót közelébe értek. Egyszerre

a hang!

gatják

virág!
nyíljon!
mögjön,
n!

nap,
et,
akik
k!»

A LIBÁK.

(pokon.)

a néniek, éppen
ek a mezőn és
n rettenetesen.
őrizte a birka-
ormögte;
ostoba libák

odább.
ink! Goromba

ek. Egyszerre

csak hallják, hogy valaki édes mézes-mázos hangon szól:

— De gyönyörű teremtések! És mily édes kedves a hangjuk! Bár csak közelről hallhatnám őket!

— Halljátok? szólt az egyik liba. — Valjon ki ez a jó barátunk? Menjünk közelebb a hang felé.

Mihamar megpillantották jó barátjukat, — róka komát. Kissé meghökkentek, de a ravasz róka így szólt:

— Ne féljetek tőlem, ti gyönyörű teremtések! (Lásd a képet a 152. lapon.) Tudom, rosszat beszéltek nektek rólam, de az mind rágalom. Szeretlek, az igaz, de csak bábajos hangotokért. Épp ma mondtam a fülemilének, hogy szebb a hangotok az övénel; nem akarta elhinni, de bezzeg meggyőződnek, ha eljőnnétek este és versenyt dalolnátok velem.

— Csakhogy este otthon kell lennünk.

— Bujjatok el. Most mindjárt szeretnék veletek közelebből megbarátkozni, de két juhász-kutyát látok... ha azok észrevesznek, rám rotnának, mert nagyon goromba ficzkók. Meg kell lapulnom.

— Igaz, nagyon goromba legények. Mi sem szeretjük.

— Igazatok van. Hát csak maradjatok itt, majd a hold fényénél találkozunk. Meglátjátok, milyen nagy lesz a dicsőségtek, ha a fülemilét legyőzitek.

A libák büszkén és boldogan követték a tanácsot. Elbujtak, nem mentek haza s amint a hold fölbukkant, megjelentek a találkozó helyen. Már várta őket a róka, — várta és a legelsőre, akit ért, rárohanva, keresztül harapta a nyakát.

— No, most mind megkaparítlak, ostoba hiu jószágok!

Eszeveszetten futottak (Lásd a képet a 153. lapon.) a többiek, meg is menekültek, mert a gazdájok kereste őket és épp erre felé jött. Fél tuztat helyett csak öt került haza és busan sóhajtoztak:

— Ó, ó, de megjártuk, hogy oktalan hiúsággal elhittük a ravasz ellenség hízogó szavát!

BAJOS HALÁSZAT.

(Képpel a 157. lapon.)

ÖDÖN is, a kis Misi is
Nagy barátjai a halnak,
Egy kis jó hal-paprikásért
Mindaketten élnek-halnak.

Kiül Ödön a horoggal
Mély Dunának a partjára;
Kis Misinek kedve szottyan
A halászok csónakjára.

Örvend Ödön: »Fogtam halat!
Ráharapott a horogra!«
Huzná ki, de hajh! nem bírja,
Gyöngé még ő ily dologra.

Mázsás nagy hal, úgy hánykódik,
Ödönt majd a vízbe rántja,
El is uszik a horoggal
S megy a sipka is utána.

Misi meg, amint begázol
A csónakhoz: mélységbe lép,
Kicsi hija, hogy meg nem fult, —
No de kijött valamikép.

Borus kedvvel térnek haza,
Nem lesz este paprikás hal!
Nem is tettek többé próbát
Az ilyen halászatással

— NE FÉLJETEREK TŐLEM! (Lásd a 151. lapon.)

ESZEVESZETTEN FUTOTTAK. . . (Lásd a 151. lapon.)

ERSZE hogy régecskén volt az, gimnazista diák koromban, annak is a legboldogabb szakában. A nagy vakáció idején büszkén kőszáltam, vállamon gyönyörű kis Flobert-puskámmal, a gyümölcsös kertben és vigan puffogattam verébre, varjura, szarkára.

Bezzeg nem évelődött már nagyapácska az ő jóságosan hamiskás mosolyával, mint a hogy puffogatásaim első napjaiban ilyenformán tette:

— Dömikém, panaszkodnak a faluban, hogy a mióta verebekre puskázgatsz, az egész vármegyéből ide gyűlnek a verebek, mert sehol sincsenek olyan bátorságban, mint itt.

Mivelhogy az első napokban természetesen sokat puffogtam hiába, nem lőttem semmit.

Ez azonban nem tartott sokáig, nem voltam én ügyetlen gyerek. Rövid idő múlva már ugyancsak retteghettek tőlem a verebek, varjak, mert ritkán lőttem úgy, hogy ne találtam volna.

— Na, jó vadász lehet belőled még egyszer valamikor, szólt apám, aki maga is nagy vadász volt.

— El is vihetnél már egyszer igazi vadászatra, apuskám! Nem sokat ér az, hogy mindig csak ezekre a hitvány verebekre puffogtok.

— Csakhogy az igazi vadászat fárasztó multság ám. És nem ilyen könnyű kis fegyvert kellene czipelned, hanem nehéz vadász-puskát.

— Elbírom én azt is, tudok is vele bálni, felelém nagy hévvel. Ugy-e elviszel a jövő heti nagy társas vadászatra, kedves atyus?

— Nem bánom. Nem igen vagy még ugyan oda való, nem is hiszem, hogy boldogulj; de hát egy jó nagy séta az erdőben egészségére fog válni.

— Ó, nem csak sétálni fogok én! Legyen csak igazi vadász-puska a kezemben, majd megmutatom én, mit tudok!

A mamám éppenséggel nem pártolta ezt a tervet.

— Nem gyereknek való multság az, mondá. Könnyen érheti szerencsétlenség.

Apám azonban, nagy örömemre, az én pártomra állt.

— Csak hadd jöjjön. Majd vigyázunk rá. De meg ő maga is elég nagy legény már, hogy vigyázzon magára.

Nem cseréltem volna egy kiskirályyal. Ott leszek a nagy vadászaton, a környék uri vadászai társágában! S ha a jó szerencse kedvez, értékes zsákmánnyal térek haza, nem holmi silány verébbel a czirmos cizcánk számára. A kis Flobert puskámra, melyben eddig oly nagy gyönyörűségem

telt, most már szinte megvetőleg tekintetem. Mert apám kiválasztott a fegyvereiből egy szép, könnyű vadász-puskát és maga tanítgatott a kezelésére. Még egy hét volt a nagy vadászatig; addig minden nap gyakoroltam magamat a cél-lövésben.

Nagyon jól boldogultam, meg voltam magammal elégedve.

— Megmutatom, hogy vagyok olyan vadász, mint akárki ott a társaságban.

Fölvirradt végre a nagy nap reggele. Korán kellett indulnunk s apám este figyelmeztetett, el ne aludjam az indulás idejét, mert bizony itthon hagy. Kellett is engemet figyelmeztetni! Akár éjjélkor indulhattam volna, mert csupa boldog örvendezéstől aludni sem tudtam. Hajnal felé minduntalan kiugrottam az ágyból és vizgálgattam az eget. Borusnak látszott... Jaj, ha eső lesz! Akkor elmarad a multság! De nem! Minél inkább virradt, annál inkább oszladoztak az éjjeli ködpárák. Nagyon szép napunk lesz.

Már rég felöltöztem, türelmetlenül ide-oda jártam, mikor apám még csak öltözködni kezdett, azt is nagyon kényelmesen.

— Apskám, nem késünk el?

— Dehogyan késünk el! Ne türelmetlenkedjél. Tanuld meg, barátocskám, hogy a jó vadásznak egyik legszükségesebb tulajdonsága a nyugodtság.

Persze, persze! Iparkodtam is hát, hogy legalább külsőleg nyugodtnak látszassam. Végre aztán indultunk is. Bucsuzáskor nagyapó megint évelődött:

— Aztán ne légy tulságosan kegyetlen, fiacskám! Ne pusztíts ki minden vadat az erdőből, hadd maradjon máskorra is.

Egy lövéssel legfeljebb három-négy nyulat teríts le!

— Jól van, jól, nagyapus! viszonoztam a tréfát. Mikor majd asztalra kerül az a pompás nyulpecsenye, amit én szerzek ma a puskámmal, akkor neked csak drága pénzért adunk belőle. Pedig szereted a porhanyó vad-hust, tudom.

A mamám nem tréfált, inkább aggodalmaskodva szólt:

— Dömikém, aztán vigyázz, valami baj ne érjen! Apád bizony tulságosan bízik benned.

Önérzetes mosolylyal nyugtattam meg.

— Ne féj semmit, anyácskám!

Találkozó helyül a nagy erdő szélén álló erdészlak volt kitűzve. Nem késtünk el, sőt a vadász-társaság nagyobb része még csak azután gyülekezett. Környékbeli urak voltak, mind jó ismerősök. Egyik-másik mintha mosolygott volna, mikor engem megpillantott; de nem gunyoltak, inkább biztattak:

— Iparkodjál, hogy felavathassunk vadásznak!

Hajtó-vadászat volt s miután a társaság teljes számmal egybegyült, kivonultunk az erdőbe, hol a vadászat rendezője, a főerdész, mindenkinek kijelölte a helyét. Engemet egy nagy tölgyfa mellé állított.

— Erről a helyről nem szabad távoznod, Döme öcsém, mondá. A legjobb állások egyikét adtam neked. Ami vad itt elédbe kerül, mindre lőhetsz, de csak innen a helyedből.

Tudtam már annyit a vadász-regulákból, hogy megértsem a dolgot. A hajtók meszről, az erdő tulsó része felől verik föl a vadat és hajtják ide felénk, ahol mi vadászok egymástól bizonyos távolságban állunk.

Én pedig valóban pompás állást kaptam. Mögöttem árnyas sűrűség, előttem pedig tiszta, úgy hogy a szemközti sűrűségből kibukkanó vadat már messziről megláthatom és a tisztáson jól célba vehetem.

— No, fogadom, nem is állítottak hiába ide! Csak jó szerencsém legyen, hogy nyul vagy őz fusson erre felé. Ezen a tisztáson el sem hibázhatom.

A jó szerencse azonban nem olcsó por-

téka, azt mindenképp fölötte türelmesen ki kell várni. Vártam is, bár nem mondhatnám, hogy nagyon türelmesen. Az idő mult, már egy óránál is tovább álltam ott, de még nem láttam, nem hallottam semmit. Mély csönd uralkodott köröskörül. Őszintén megvallva, a mulatságnak ezt a kezdetét éppen nem találtam mulatságosnak.

Végre azonban, nagy sokára, zaj hallatszott messziről: a hajtók lármája. Kerge-

KÉRETLEN SEGÍTSÉG. (Lásd a 159. lapon.)

tik a vadat mi felénk. Most már elő a puskával! Minden pillanatban megjelenhet valamely megriadt vad az előttem elterülő tisztáson.

Fölkaptam a puskát s lövésre készen tartottam. Izgatottan vártam, a kezem reszketett az izgalomtól. Pedig hát ez nem illik, a jó vadásznak nyugodtnak kell lennie. Igen, ha az olyan könnyű volna! Kivált hogy, ime, jobbra, balra lövések dördülnek... a többi vadászok tehát már zsák-

mányhoz jutottak... Még bizony lelövődöznek előlem mindent, nekem nem jut semmi. Ez már bosszantó volna!

De nem! Ime, egyszerre csak egy nagy nyul ugrik ki a szemközti sűrűségből s eszeveszett gyorsasággal fut keresztül a tisztáson. Hamar, hamar, míg el nem menekül! Gyorsan czélezok, lövök és a nyul... még gyorsabban fut odább. A következő pillanatban már el is tűnt.

Elhibáztam.

türelmesen ki
nem mondhat-
en. Az idő mult,
álltam ott, de
ollottam semmit.
skörül. Őszintén
ezt a kezdetét
ágosnak.
kára, zaj hallat-
ármája. Kerge-

— Nem csoda, mikor olyan veszettül futott! Hiszen célba sem lehetett venni, vigasztaltam magamat. — Sebjaj no! Majd jön másik.

Nem egyhamar jött biz' a. Jobbra-balra folyvást hallatszik a puskadurrogás, én pedig tétlenül állok! De végre ismét intett a szerencse: egy fiatal nyul bukkant elő szemközt. Ez nem futott olyan veszettül; alkalmasint tapasztalatlan süldő, még nem érti a veszedelmet. No, ezt biztosan leteritem. Az ilyen süldő ám az igazi jó pecsenye!

BAJOS HALÁSZAT. (Lásd a 151. lapon.)

— Nem baj, biztattak. A délutáni hajtásban talán jobb szerencséd lesz.

Ez megvigasztalt. Előhozták az elemőzsiás tarisznyákat, aztán jóízű falatozás következett, utána pedig leheveredtünk a fűbe és jó sort szunyókáltunk. Kürtszó riasztott fel.

— Kiki a helyére! rendelkezett a főerdész. Kezdődik a második hajtás.

Elfoglaltam a helyemet, eltökélve, hogy most aztán résen leszek, jól czélozok, okvetlenül zsákmányhoz jutok. Szép is

Ujra czélozok, lövök és a süldő — most már hanyatthomlok futott el. Hát megint elhibáztam. Nincs szerencsém!

Már nagyon boszus kezdtem lenni. Ki tudja, meddig kell újra várnom, mig ujabb vad kerül elé! Egyszerre azonban hangesztő kürtszó hallatszott, — azt jelentette, hogy vége a hajtásnak.

A vadászok mind össze gyűltek, épp az én tisztásomra. Majd mindegyik hozott zsákmányt: nyulat, őzet, rókat s vigan beszélte el, hogyan terítette le. Kivallattak engem is, de nem nevettek.

bizony lelövöl-
ekem nem jut
olna!
csak egy nagy
sűrűségből s
ut keresztül a
g el nem mene-
k és a nyul...
. A következő

volna, ha üres kézzel térnék haza! Majd nevetne nagyapó! Csak jöjjön vad a pus-
kám elé!

Jött is. Nem egy, nem kettő, de talán fél tuczat is: nyul, őz, róka. Lőttem is szaporán, de hát borzasztó! minden lövésemnek csak az lett a következménye, hogy a célba vett vad annál gyorsabban elinált. Alkalmasint a puska rossz... hiszen otthon a kis Flobert-puskával oly pompásan lőttem! Vagy hogy talán különbség van a közt, ha az ember egészen közletről belepuskáz egy

csapat verébbe, meg ha széleseben futó vadat kell leteríteni? Török-szakad, le kell lőnöm valamit!

Izgatott türelmetlenséggel álltam ott, lesve, mi fog újra elém bukkanni. Egyszerre csak sajátságos, füttyszerű hangot hallok; a következő pillanatban már meg is jelent az ujjab vad a tisztáson, még pedig egy — piczike őzike.

Nem futott, nem menekült, hanem tévován nézetgetett szét. No, már ezt egészen biztosan leterítem. Föl is emeltem a puskámat, czélozni kezdtem és — nem lőttem. Mert épp ekkor az őzike újra hallatta azt a fájdalmas hangot és olyan félve, oly busan pillantott felém, hogy, tudja isten miért, nem birtam elsütni a puskát.

— Ez még egészen kicsi őzecke... alkalmasint lelőtték az anyját s most elhagyottan bolyong, gondolám. Szegény kicsike! Hátha elfognám és hazavinném?

Már ekkor el is dobtam a puskát és az őzike felé iramodtam. Ez nem igen tudta mindjárt, mit tegyen, mikor pedig futni kezdett, már késő volt, — elértem, megfogtam.

— Ne félj no, szegény kis jószág, nem bántalak.

A megriadt állatka nem értette biztató szavaimat, hanem ugyancsak rugdalózott, kapálózott az ölemben, mert azt persze megértette, hogy fogva van; ez pedig nem volt inyére.

— Már pedig nem eresztlek el, kicsikém, mindhiába rugdalózol. Haza viszlek, fölnevellek, aztán... no, majd meglátjuk.

Arról szó sem lehetett, hogy a puskát újra kézbe vegyem. Őzikém semmikép sem akart megnyugodni, folytonosan vergődött s ugyancsak volt dolgom vele. Még a kabá-

tomat is végig hasította körmöcskéjével. Mit szól majd hozzá a mama!

No, már mindegy! Vadászati baleset.

Mikor vége lett a vadászatnak s a társaság ismét egybe gyűlt, nagyot nevettek rajtam, amint az eleven őzikevel jelentem meg.

— Ez nem számít. Ha lelőtted volna, fölavatnánk vadászunk; de így nem lehet.

Bántam is én! Olyan örömem telt szép kis őzeckémben, hogy egyébbel nem törődtem.

Otthon nem kis csodálkozást keltett, mikor kis foglyommal bevonultam. Részletesen el kellett mondanom, hogy és miképpen jutottam hozzá. Kissé rösteltem, mert hát biz az nem volt valami hősi cselekedet, nem nagy bátorság és ügyesség kellett hozzá. Félttem is, hogy a nagyapó nevetni fog rajtam. De nem nevetett. Sőt így szólt:

— No, abban a pecsényében, amit te szereztél, nem kopik a fogunk. Vadásznak bizony még nem vagy vadász, az bebizonyult. De jobb szeretem így, mert azt is bebizonyítottad, hogy jó szived van, a részvét nemes érzése győzött benned a hiúságon, mikor zsákmányhoz juthattál volna. Jól cselekedtél.

Igy már aztán kétszeresen meg voltam elégedve.

Az őzikét fölneveltük és sokáig tartottuk udvarunkon. Egyszer aztán széles kék szalagot kötöttünk a nyakára és visszaeresztettük az erdőbe.

A környékbeli vadászok mind tudtak róla és nem bántották a kékszalagos őzet, ha látták is az erdőben. Talán még most is él.

Igy tehát az lett az első vadászatomból, hogy nemcsak nem lőttem vadat, hanem

körmöcskéjével.
ma!
szati baleset.
zatnak s a tár-
nagyot nevettek
zikével jelentem

lelőtted volna,
így nem lehet.
ömöm telt szép
yébél nem tö-

lkozást keltett,
ronultam. Rész-
m, hogy és mi-
kissé rösteltem,
valami hősi cse-
íg és ügyesség
hogy a nagyapó
nem nevetett. Sőt

nyében, amit te
nk. Vadásznak
ász, az bebizo-
ry, mert azt is
ed van, a rész-
enned a hiúsá-
uthattál volna.

n meg voltam

sokáig tartot-
tán széles kék
ára és vissza-

nd tudtak róla
lagos özet, ha
még most is él.
vadászatomból,
vadat, hanem

hosszu időre biztosítottam egy vadnak az életét.

Aki akar, nevetet rajta, de én nem bántam meg.

KÉRETLEN SEGÍTSÉG.

(Képpel a 156. lapon.)

E LALUDT a piktör bácsi, —
Illik az?
Fényes nappal! Ez már nem szép,
Szent igaz!
Így a tájkép el nem készül
Soha sem!
No, segítetek hát én rajta
Szívesen.
Én is tudok ám pingálni,
Meglássák!
Ide festem saját magam
Képmását.
Piktör bácsi ha fölébred,
Majd örül,
Hogy, míg aludt, volt ki rajta
Könyörült.
És ha kérdi, ki volt ez a
Nagy mester,
Büszkén állok elő: »Én, a
Kis Eszter!«

JÓ SZOMSZÉDOK.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

A KISKAPU nyitva volt, amint Janika lassu léptekkel arra felé ballagott. A ház tövében pedig ott ült Juliska. Janika nagy darab kalácsot tartott a kezében, Juliska pedig képes könyvet az ölében.

— Hova mégy, Janika? kérde Juliska, fölpillantva a könyvről.

— Nem tudom én... csak úgy elindultam.

— Akkor hát gyere be ide.

— Be is megyek. Ugy sem tudom, mit csináljak. Nagy munka van a háznál, a mama elküldött, hogy ne legyek láb alatt. Hát te mit csinálsz itt?

— A képeket nézegetem, meséket olvasgatom.

— De jó dolgod van! szolt Janika, leülve a leányka mellé. Én már annyira unatkozom!

— Én nem unatkozom, az igaz... de... de azt hiszem, mégis neked van jobb dolgod, mert te már kaptál ozsonnát.

— Hát te mért nem kaptál?

— Mert mamácska nincs itthon és meglehet, hogy csak estére jön haza.

— Az már borzasztó! És nem busulsz nagyon?

— No bizony! Nem halok bele. Ezzel a szép képes könyvvel jól elmulatok.

Janika eltűnődött. Motoszkált valami a fejében. Hátha segíteni lehetne mindkettejüknek a baján? Jó szomszédok mért ne segítsenek egymáson?

— Mondok valamit, Juliska, szólalt meg végre. Nézd, nekem olyan nagy darab kalácsom van, hogy meg sem bírom enni. Hát megosztozunk rajta. Neked meg szép képes könyved van, azt együtt fogjuk nézegetni és együtt olvassuk a szép meséket. Így aztán te nem fogsz éhezni, én pedig nem fogok unatkozni. Ugy-e, jó lesz?

Juliska nem tagadhatta, hogy ez valóban remek gondolat. Falatoztak tehát együtt, aztán szórakoztak együtt, nagyon kellemesen telt az idejük egészen estig.

Kisegítik ám egymást, akik jó szomszédok.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 8-dik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:

Sok hü-hó semmiért.

Helyesen fejtették meg: Kerpely Ilma, Mérey Ágosta, Morzsányi Elluska, Máder testvérek, Soltész Juczika, Fried Ernő és Béla, Nékám István, Kovácsy Berta, Pösch Boriska, Moesz Géza és Karcsi, Kálnoki Erzsike, Paul Iván (részben), Hampel Ferencz, Makó Andor, Bárdosy Valéria, Husz Miczike, Vizoly Viola, Zetti Győző, Diémár Kálmán, Böhm Gyula, Boros Emmike, Badics Gizi, Dósa Magda, Kohn Sándor, Szitányi Mariska, Kossaczky Gyula, Gyika Marianne és Alice, Csernovics Ella és Gyuri, Sohár Gizella, Granitz testvérek, Ebeczky Gabriella, Ranschburg Béla, Ravasz Piroska, Könyöki Ilona, Milhófer Frida, Andrassy

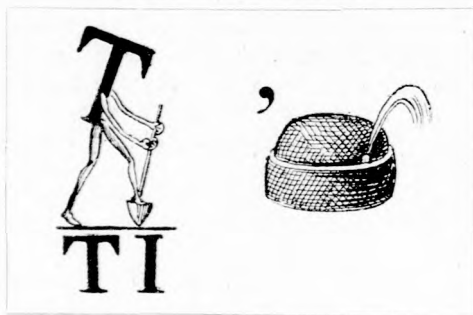
Ilona, Fiedler Dezső, Herczeg testvérek, Krásznonyi Steínke, Behr Hilda, Kazy Livia, Lipták Gyula, Gremesperger Jolánka, Pékárý Ilonka, Graefi Paula és Márta, Veress Gizi (Remélem, nem súlyos a betegségéd s eddig már talpra ugrottál. Értesíts majd róla sajátkezű soraiddal! *F. b.*) Szikszai Esztike, Antony Irén, Krausz Szidike, Toperczer Ödön, Orbán Mariska, Gutmann Henrik, Masjon Márta és Vilike, Sziklay Vera, Murgu Jancsi, Péterfy Vilma, Schönstein Mariska, Erdődy Laczika, Bauer Dóra, Hajnik Ilonka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtvén, nyertes lett *Kovácsy Berta, Tasnád-Szántón*, kinek a jutalom-könyvet (*»Gyermekálmok«*, pompás színes képes-könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LV. köt. 6-dik és 7-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Laukó Sarolta, Radó Ágnes és Teri, Grünbaum Margitka, Preisach Frida, Hajnik Ilonka, Werkner Albert, Milhófer Frida, Herczeg testvérek, Károly Mariska (Írj vonalzott papirosra, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! *F. b.*), Vértes Margit, Szeremlei József, Jákó Margit, Szekula Gy. (Nevedet egészen ird ki, másképp jövőre nem közölhetném. *F. b.*)

KÉPREJTVENY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus tanulságos meséi“.

Számos fametszetű ábrával, díszes angol vázson-kötésben (a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló köteté.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szekula György. *»Az arany-bánya«* elbeszélések még jóformán csak az elején vagyunk, tehát óhajtatásod, hogy még sokáig tartson, teljesülni fog

és azt hiszem, hovatovább mind érdekesebbnek is fogod találni. A két kis versecskét elolvastam, de közlésre alkalmasnak nem találtam. — **Milhófer Frida.** Jó. Be is soroztam. — **Kokits Tivadar és Viktor.** Az a *»Niobe«* szindarabnak bizony nem szindarab, még kísérletnek sem járja meg, sőt még helyesírási hibákkal is tele van. De mint jó szándéku próbálgatózást szívesen elolvastam. Egyébként pedig ti csak *olvasatok* jó olvasmányokat, az *írást* egyelőre hagyjátok másoknak. — **Kovács testvérek.** A rejtvények nagyobb része nagyon régi és széltiben ismeretes. De a kipontozott két feladványnak talán sorát keritem. A Károlyka és Palika levelei valóban megleptek. Négy és öt éves legénykéktől nagyon derék dolog, még ha talán vezette is valaki a kezüket. Ölelem őket. — **Nickel Jenő.** Ha olvasnád ezt a rovatot is, már megtanultad volna más olvasó társaidnak többször irt üzeneteimből, hogy: a pótló-rejtvénytől a föladdott szóknak is önálló értelemmel bírónak kell lenniök, ilyenekből kell egy-egy betű pótlásával más, ismét önálló értelmű szót alkotni. A te rejtvényedben előforduló *éreg, da, ak, pa* stb. nem önálló szók, csak értelem nélküli szótagok. E megjegyzéseim figyelembe vételével próbálkozzál újra! — **Fr. M. Svábhegy.** Rajta leszek, hogy mielőbb sort kerítsek az elolvasására. — **Andrássy Ilona.** A kérdezett lakás: Budapest, Krisztina-körút 91. sz. — **Ohrenstein Klára.** Örvendek, hogy a közvetítés eredménye annyira kielégítő. — **Krausz Szidike.** A korszolyázás előnyeit és hátrányait szüleid épp oly jól tudják, mint én. Ha ellenzik, hogy korszolyázzál, bizonyosan van rá okuk. A lovaglás, hegymászás, kerékpározás stb. szintén kellemes és jó testgyakorlat, még sem való mindenkinek. Meg kell nyugodnod jó szüleid akaratában. — **Szikszai Esztike.** Képrejtvényed szabatos is, jól van rajzolva is, de olyan könnyű, hogy első rátekintésre elolvasható. Fogasabbat eszelj ki. — **Zetti Győző.** Miért nevezted el engemet *Tamás*nak? Az én nevem nem Tamás; általában a *»Kis Lap«* olvasói számára én csak *Forgó bácsi* vagyok. — **Badics Gizi.** Kérésedet, sajnálatomra, nem teljesíthetem. Az afféle kérdések már nem valók a *»Levelezés«* rovatába, melynek csak az a feladata, hogy egymással össze hozza a levelezni óhajtókat. A többi egymás közt kell végezniök, mert gondold meg csak, mi lenne a *»Kis Lap«*-ból, ha annyi ezer kis olvasóm mind a lap útján intézhetne kérdéseket és válaszokat egymáshoz! Akkor egyébre nem is jutna hely. Kivételes kedvezményt pedig senkinek sem adhatok, mert így igazságtalan volnék a többihez. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Zorkóczy Atala (Stubnya-fürdő) kéri olvasó társait, küldjenek neki, viszonzás fejében, képes levelező lapokat.